

АЛА ПЛАЈУЛУЈ

Повјесћа с-а йнтимплат йнтро варă, кйнд ам авут ферије, ин луна ђирјешар, ам авут 12 ор 13 ањ.
Туатă вара ам трајит ку ај мјеј ла сăлаш, каре а фост љингă Зăмна.
Йн туатă зăуа м-ам дус ђи ла сăлаш сă уд вăрзăрија. Вăрзăрија афост йн дуосу лу Јон, йн луоку карје йл кјамă бужуору, апрупаје ђе сăлаш.
Поћака ђе мјерђе ла вăрзăрије је пје о рйпă, тређе пин пăдурје, пин појењ, пистă друму божуорулуј.
Унђе а фост вăрзăријиљи а фост о потривитурă, ку мулђе извуарă.
Друму а мјерс ла-ј лу Гицă ал Флуори (Шогор), ш-а јешит пин ђетађе ђирјепт йн плај, унђе а фост пимицйљи Јабуковăцулуј ш-а Камицй а Микă. Аколо а фост ши бисăрика албă, каре је пăрăситă.
Дупă ђ-ам удат вăрзăрија, ам луат поћека ше сăлаш. Мјергйнд пје поћека, йнтро пăђинă, йн парђа ђирјаптă а фост кйта јарбă кйта фјеригă ам вăзут ун шерпје йнколађит ку капу ка ла копилу ал мик.Шерпиљи а фост ђепарђе вро 10-15 пăш.
Ђе фрикă ма-м тăјат, ши м-ам пус пје фуга пје поћака йн ваље.
Кйнд м-ам ђепăртат ђе локу-ла ам стрйгат ку туатă пуђера ла тата.
Тата ши мума а прăшит порумбу йн фацă, ђинколо ђе Зăмна.
Тата м-аузит, а лăсат сапа йн луок ш-аљергат ла миње. Зăмна а трекуто пје пјетре.
Јау м-ам апропијат ђе сăлаш, ши њ-ам йнтйльнит.
Тата м-а йнтрјебат ђ-а фост ку миње.
Јеу суспинат, йј спуњам ђ-ам вăзут йн пăђинă л-ај Пăнуајки.
Јел мј-а спус сă мјерђем аколо сă-ј арăт унђе ам вăзут шерпиљи-ла. Мије мј-а фост фрикă, ши н-ам врут сă м-а йнтуорк йндăрăт.
Ругйндусă јел ђе миње, сă ну-м фије фрикă, кă је јел ку миње, сă мјерђем амйндуој. Ам мјерс пје поћака, јел а луат ун пар йн мйнă, јел а мјерс йнăјинђе, да јеу дупă јел.
Кйнд ам йн локу-ла унђе ам вăзут шерпиљи, њ-ам ујтат ши н-а фост њимик.
Тата йм спуња сă ну сă фи ймпăрут мије. Јеу суспинйнд ј-ам спус кă шђиу ђе је бăлауру, ђе је нăпйрка да аша алă ну мăј ам вăзут.
Мултă времје ну м-ам дус сă уд вăрзăрија пје поћака-ја ђе фрикă.

Тот йн ану-ла (1956 – 1960.) баба Митра алу Пăтру Сйрбулуј, пи ла пунђа ђе фјер а вăзут ун шерпје, каре а фост йнђинс, ку атиђа флуор пје јел. Баба ну с-а спăмйнтат, кă л-а вăзут ла времје, ша фост кам ђепарђе. Атиђа флуор фрумуасă пје шерпје н-а мăј вăзут йн вијацă.
Н-авут трјабă ку јел, ш-а вăзут ђе лукру ји.
Тот пје ану-ла, дупă кйта времје л-а мăј вăзут одатă йн алту лок.

Тома алу Шушу, ђин Јабуковăц.

ПОЉСКА АЛА

Овај догађај се десио једног лета, за време летњег распуста у месецу јуну и тада сам имао 12-13 година.

Цело лето сам проводио са мојима на салашу који се налазио поред реке Замне. Сваког дана сам одлазио у башту да заливам поврће. Башта је била поред шумарка зв Јонов шумарак у месту зв Божор, близу салаша. Путања којом се ишло до баште водила је преко једне косине, пролазило се кроз шуму, преко пољана, пресецао се Божоров пут.

Баште су биле на једној равници са пуно извора.

Божоров пут пролазио је поред салаша породице Флорић, поред утврђења, директно у виногорје где су биле Јабуковачке и пимице Мале Каменице. На том месту је била тзв. бела црква која сад не постоји.

Када сам завршио заливање баште, кренуо сам стазом до мог салаша. Корачећи путањом, у једној удолини, са десне стране, прекривена делимично травом, делимично папратима, спазио сам једну змију, која је била склупчана а глава јој је била као мања дечја глава. Змија је од мене била удаљена 10 – 15 корака.

Од страха ме је нешто пресекло, почео сам да бежим путањом низ брдо. Када сам се удаљио од тог места, из свег гласа дозивао сам оца.

Отац и мајка окопавали су кукуруз са дуге стране Замне. Кад ме је отац чуо, оставио је мотику и потрчао је мени у сусрет. Реку Замну је прелазио преко камења, и заједно смо се срели код нашег салаша. Отац ме је упитао шта ми се то десило. Узнемирен, рекао сам му шта сам видео у ували код Панића. Он ми је после тога предложио, да идемода му покажем место где сам видео ту змију. Ја сам био уплашен, нисам хтео да се вратим назад. Он ме је замолио да кренемо, да се ја не плашим јер је он самном. Кренули смо путањом, он је са собом понео мотку и ишао је испред мене а ја сам га пратио.

Када смо стигли на то место где се змија налазила, погледали смо ње више није било ту.

Отац ме је упитао, да се то мени није учинило. Тако уплашен, одговорио сам му да знам како изгледа огромна змија, како изгледа отровница а да такву алу нисам још видео.

Од страха дуго времена нисам одлазио том путањом да заливам башту.

Исте те године(1956 – 1960.) баба Митра Казимировић, код гвозденог моста, видела је једну велику испружену змију, чија је шара била цветна. Баба се није уплашила, јер је змију спазила на време а била је и удаљена од ње. Толико цветног дезена није у животу видела. Није се обазирала на њу и наставила је својим путем. Исте те године, после извесног времена исту ту змију је видела на другом месту.

Тома Миљковић, из Јабуковца.